

308

USTAWA

z dnia 2 grudnia 1960 r.

o sprawach z oskarżenia prywatnego.

Art. 1. § 1. W sprawach z oskarżenia prywatnego rozprawę główną w sądzie pierwszej instancji poprzedza postępowanie pojednawcze.

§ 2. Postępowanie pojednawcze odbywa się na posiedzeniu niejawnym.

§ 3. W postępowaniu pojednawczym strony mogą korzystać z pomocy obrońcy i pełnomocnika.

Art. 2. § 1. Postępowanie pojednawcze prowadzi sędzia lub ławnik wyznaczony przez prezesa sądu

§ 2. Przepisy dotyczące sędziów w zakresie orzekania oraz przewodniczenia stosuje się odpowiednio do ławników.

Art. 3. § 1. Posiedzenie w postępowaniu pojednawczym rozpoczyna ustne sprawozdanie prowadzącego postępowanie w przedmiocie oskarżenia oraz wezwanie stron do pojednania się.

§ 2. Z przebiegu postępowania spisuje się protokół, w którym uwzględnia się w szczególności stanowisko stron wobec wezwania ich do pojednania oraz wyniki przeprowadzonego postępowania pojednawczego.

Art. 4. § 1. Nieusprawiedliwione niestawiennictwo oskarżyciela prywatnego na posiedzenie wyznaczone w postępowaniu pojednawczym uważa się za odstąpienie od oskarżenia; powoduje ono umorzenie postępowania karnego

§ 2. W razie nieusprawiedliwionego niestawiennictwa oskarżonego prowadzący postępowanie pojednawcze wyznacza termin rozprawy głównej; wówczas osoby obecne na posiedzeniu obowiązane są stawić się w nowym terminie bez osobnego wezwania.

Art. 5. § 1. Pojednanie się stron powoduje umorzenie postępowania karnego.

§ 2. Treść pojednania powinna być wpisana do protokołu posiedzenia i podpisana przez strony.

Art. 6. W toku postępowania pojednawczego dopuszczalne jest pojednanie się obejmujące również inne sprawy z oskarżenia prywatnego toczące się jednocześnie pomiędzy tymi samymi stronami.

Art. 7. § 1. Pojednanie się stron może nastąpić również przez zawarcie ugody.

§ 2. Przedmiotem ugody mogą być również roszczenia pozostające w związku z przestępstwem.

§ 3. Uгода zawarta w postępowaniu pojednawczym jest tytułem egzekucji sądowej po nadaniu przez sąd klauzuli wykonalności.

Art. 8. W razie niedojścia do pojednania prowadzący postępowanie pojednawcze wyznacza termin rozprawy głównej, zawiadamiając o tym ustnie obecne strony. Strony te po-

winny zgłosić na tym posiedzeniu wnioski o wezwanie świadków oraz o sprowadzenie innych dowodów.

Art. 9. § 1. W sprawach z oskarżenia prywatnego sąd umarza postępowanie, jeżeli niebezpieczeństwo społeczne czynu jest znikome.

§ 2. Przepisu § 1 nie stosuje się w postępowaniu pojednawczym.

Art. 10. § 1. W sprawach o przestępstwa określone w art. 255 i 256 kodeksu karnego, a także w art. 239 kodeksu karnego sąd może przekazać sprawę do rozpoznania organizacji społecznej, której członkami są oskarżyciel i oskarżony, jeżeli względy społeczne i okoliczności sprawy za tym przemawiają, w szczególności jeżeli czyn dokonany został na zebraniu organizacji społecznej lub na terenie zakładu pracy, w którym są zatrudnieni oskarżyciel i oskarżony. Na postanowienie sądu nie służy zażalenie.

§ 2. W sprawach przekazanych na podstawie § 1 organizacja społeczna stosuje środki przewidziane w jej statucie.

§ 3. Sprawę przekazaną na podstawie § 1 prokurator, jeżeli wymaga tego interes społeczny, może skierować na drogę postępowania sądowego; art. 65 kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio.

§ 4. W przypadku przekazania sprawy na podstawie § 3 rozstrzygnięcie organizacji społecznej nie wiąże sądu.

Art. 11. § 1. W sprawach o przestępstwa określone w art. 255 kodeksu karnego prezes sądu, nie zarządzając doręczeniem odpisu aktu oskarżenia, wnosi sprawę na posiedzenie niejawne w celu:

- a) odpowiedniego zastosowania art. 251 kodeksu postępowania karnego,
- b) umorzenia postępowania na podstawie art. 9 § 1,
- c) przekazania sprawy do rozpoznania organizacji społecznej (art. 10 § 1) bądź też
- d) skierowania sprawy do postępowania pojednawczego (art. 1).

§ 2. Na posiedzeniu niejawnym (§ 1) sąd orzeka w składzie jednego sędziego; prezes sądu może zarządzić rozpoznanie sprawy w składzie jednego sędziego i dwóch ławników, jeżeli ze względu na jej okoliczności uzna to za wskazane.

§ 3. Na rozprawie sąd orzeka w składzie jednego sędziego i dwóch ławników.

Art. 12. § 1. W razie pojednania się stron w postępowaniu pojednawczym (art. 1), umorzenia postępowania na podstawie art. 9 § 1 albo przekazania sprawy organizacji społecznej do rozpoznania (art. 10 § 1) prezes sądu zarządza z urzędu zwrot połowy zryczałtowanej równowartości kosz-

tów postępowania karnego wniesionej przez oskarżyciela prywatnego.

§ 2 Jeżeli pojednanie się stron nastąpiło w innym stadium postępowania, ma zastosowanie art. 442 lit. b) kodeksu postępowania karnego.

Art. 13. Z powodu przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego nie można wszcząć postępowania karnego po upływie trzech miesięcy, a w przypadku objęcia oskarżenia w sprawie przez prokuratora (art. 65 kodeksu postępowania karnego) — po upływie 6 miesięcy od dnia, w którym pokrzywdzony dowiedział się o osobie sprawcy przestępstwa.

Art. 14. W sprawach z oskarżenia prywatnego stosuje się przepisy kodeksu postępowania karnego, jeżeli przepisy niniejszej ustawy inaczej nie stanowią.

Art. 15. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z wyjątkiem art. 10, którego dzień wejścia w życie ustali Rada Ministrów w drodze rozporządzenia wydanego po zasięgnięciu opinii Centralnej Rady Związków Zawodowych.

Przewodniczący Rady Państwa: *A. Zawadzki*

Sekretarz Rady Państwa: *J. Horodecki*